

РОЗДІЛ 3. ПОЛІТИЧНА КУЛЬТУРА ТА ІДЕОЛОГІЯ

Вельгус Владислав Вячеславович

Стратегічні безпекові документи США гібридного періоду російсько-української війни

УДК 327(73):327.5(470+571:477):
[316.776+355.451]
DOI <https://doi.org/10.24195/2414-9616.2026-1.27>

Стаття поширюється на умовах відкритої ліцензії CC BY 4.0

Вельгус Владислав Вячеславович
аспірант відділу проблем світового
політичного розвитку
Інституту політичних і етнонаціональних
досліджень імені І. Ф. Кураса
Національної академії наук України
вул. Генерала Алмазова, 8,
Київ, Україна
ORCID: 0009-0001-4001-9406

У статті проведено дискурсивний аналіз ключових безпекових документів США гібридного періоду російсько-української війни (2014–2022). Актуальність статті полягає у необхідності визначити витоки американського стратегічного нарративу стосовно повномасштабної російської агресії в Україні для підвищення ефективності аналізу реальної політики США у контексті російсько-української війни. Відповідно, ключовим об'єктом дослідження є Національна стратегія безпеки США, яка, спільно з іншими проаналізованими документами, виконує не лише формальну, а й комунікативну функцію, сигналізуючи союзникам і опонентам про американську інтерпретацію війни та легітимні моделі реагування.

Метою дослідження є аналіз американських стратегічних документів 2014–2022 рр. для визначення їх ключових дискурсивних тенденцій і трансформацій: 1) виявлення фреймів, через які описується російсько-українська війна; 2) встановлення дискурсивної логіки легітимності стратегічної відповіді США; 3) порівняння акцентів у наративах різних президентських адміністрацій. Методологічну основу становлять дискурс-аналіз, фрейм-аналіз і порівняльний аналіз.

Результати засвідчують поєднання інституційної тягlosti та поступової адаптації стратегічного нарративу США до тривалої російської агресії гібридного періоду. Незалежно від діючої адміністрації, російська агресія інтерпретувалася як підрив суверенітету України, міжнародного права і акт безпекової дестабілізації Європи. Це створювало ціннісно-нормативну основу для політичної та пріоритетизації загрози України й посилення безпеки союзників. Водночас на тлі тривалої війни посилюється фрейм гібридних загроз через тему конкуренції великих держав, що виразно фіксується у відповідні змінах логіки довгострокового стратегічного протистояння. Відмінності між адміністраціями проявляються переважно у пріоритетизації загрози і риторичних нагологах, тоді як базова оцінка РФ і принципи підтримки України залишаються сталими. Водночас у вихідній концепції адміністрації Байдена, яка була основою майбутньої реакції США на повномасштабне російське вторгнення, підкреслюється модель комбінованого застосування стримування та дипломатії із декларованою необхідністю збереження каналів забезпечення глобальної стратегічної стабільності та контролю над озброєннями.

Ключові слова: російсько-українська війна, Національна стратегія безпеки США, політичний дискурс, політичний наратив, стратегічний наратив, фреймінг.

Вступ. Стратегія національної безпеки США (СНБ, англ. National Security Strategy) – це програмний документ Білого дому, який формулює ключові національні інтереси, пріоритети зовнішньої та безпекової політики й визначає, як держава поєднує дипломатичні, економічні, військові та інформаційні інструменти для досягнення стратегічних цілей. Водночас СНБ виконує і комунікативну функцію, сигналізуючи союзникам і опонентам про те, як США інтерпретують потенційні загрози та яку модель реагування на них вважають легітимною.

Російсько-українська війна стала одним із ключових каталізаторів перегляду підходів США до європейської та глобальної безпеки. У цьому контексті редакції Національної стратегії безпеки США 2015 та 2017 роки є ключовими джерелами розуміння офіційної американської концепції у гібридний період війни. Порівняння двох документів дозволяє простежити, яким чином у стратегічному дискурсі США поєднуються нормативні аргументи

та інструментальні механізми реакції. Водночас, доповнені аналізом більш пізніх концептуальних безпекових документів цього ж періоду, вони дають змогу означити вихідну дискурсивну рамку американського підходу щодо повномасштабного російського вторгнення.

Метою статті є аналіз американських концептуальних безпекових документів гібридного періоду російсько-української війни (2014–2022) для визначення ключових дискурсивних тенденцій та контекстуальних трансформацій. Відповідно, у межах дослідження поставлено наступні завдання: 1) виявити ключові фрейми, через які обидві стратегії та похідні документи описують російсько-українську війну та її вплив на ширший контекст загальноєвропейської та глобальної безпеки; 2) визначити дискурсивну основу та логіку легітимізації основних інструментів стратегічної відповіді США на російську агресію; 3) виявити ключові відмінності між стратегічним наративом різних президентських адміністрацій США.

Методи дослідження: 1) дискурс-аналіз для визначення загальної дискурсивної рамки американських стратегічних документів; 2) фрейм-аналіз для виявлення їх ключових тематичних складових та інструментальної логіки застосованої реакції США на російську агресію; 3) порівняльний аналіз для визначення ключових відмінностей між документами різних президентських адміністрацій.

Результати. Американська Стратегія національної безпеки [далі – СНБ] 2015 року стала першим відповідним документом з початку війни в Україні і значна частина трансформацій, які відбулися в його концептуальному вимірі, були зумовлені необхідністю реагування адміністрації Б. Обама на безпекові виклики, породжені гібридною агресією РФ. СНБ-2015 поєднує економічно-технологічну основу лідерства США з інтегрованим застосуванням усіх державних інструментів: від дипломатії до оборони. Окремий наголос в документі зроблено на необхідності гарантії економічної стійкості США та нарощування їх науково-технічного потенціалу як фундаменту вищезгаданого глобального лідерства.

СНБ-2015 ідентифікує російську агресію в Україні як центральний оперативний виклик для європейської безпеки і обґрунтовує застосування санкцій, посилення оборонної готовності союзників та цілеспрямовану підтримку України як легітимну відповідь на порушення суверенітету та міжнародних норм. Це підтверджується наступними уривками з частини «Зміцнюємо наш міцний союз з Європою»:

«Агресія Росії в Україні чітко показує, що європейську безпеку та міжнародні правила й норми проти територіальної агресії не можна сприймати як належне» [4, с. 25];

«Ми очолили міжнародні зусилля з підтримки українського народу у його власному виборі майбутнього та розвитку демократії та економіки» [4, с. 25].

Оцінка дій агресора також міститься у більш ранній частині «Розвиток потенціалу для запобігання конфліктам»: «Порушення Росією суверенітету та територіальної цілісності України, а також її войовнича позиція щодо інших сусідніх країн, ставить під загрозу міжнародні норми, які здебільшого сприймалися як належне з часів закінчення Холодної війни» [4, с. 10].

Водночас, на тлі подій в Україні, терористичних та кліматичних викликів, документ формалізує мультидоменний підхід до протидії гібридним загрозам: захист «просторів спільного існування» (shared spaces: кіберпростір, космосмічний, повітряний, морський простір), інвестиції в стійкість критичної інфраструктури й енергетичну диверсифікацію [4, с. 12–13].

Тема гібридних загроз та енергетичної безпеки у СНБ-2015 у першу чергу стосується безпосе-

редньо США, однак розширюється і на глобальний рівень, зокрема у напрямі євроатлантичної співпраці. Таким чином вказані вище напрями діяльності виступають інструментами як превентивного зміцнення партнерів, так і цільового економічного тиску на агресора: «Ми зміцнимо потенціал США та міжнародної спільноти щодо запобігання конфліктам (...) інвестуючи в їхні можливості протистояти примусу, зобов'язуючи платити ціну тих, хто загрожує їхнім сусідам або порушує фундаментальні міжнародні норми» [4, с. 10].

Важливою нарративною складовою СНБ-2015, яка актуалізується у контексті російсько-української війни, є фрейм **прав людини**. Спільна з партнерами аксіологічна система виступає у документі одночасно і як легітимаційна рамка, і як інструмент мобілізації коаліцій: просування демократичних цінностей, боротьба з корупцією і підтримка громадянського суспільства подаються як структурний елемент загальної безпекової стратегії [4, с. 19–21]. Він, у свою чергу, посилює моральну основу допомоги Україні, декларовану у офіційній американській риторичі.

Конкретні практичні орієнтації, використані США в рамках реалізації представленої концепції, також окреслені у частині «Зміцнення нашого міцного союзу з Європою» і містять наступні фрейми:

1) **міжнародної взаємодії** через політичну мобілізацію союзників, взаємні навчання та активну політичну взаємодію з країнами Центрально-Східної Європи [4, с. 25];

2) **санкцій** як засобу коротко- і середньострокового стримування РФ [там само];

3) довгострокової **оборонної допомоги** Україні [там само].

Варто зауважити, що на завершення цієї частини тексту, присвяченого обраній стратегії щодо російської агресії в Україні, США декларують готовність до співпраці з РФ, якщо вона відмовиться від агресивної політики: «Водночас ми залишатимемо двері відкритими для більшої співпраці з Росією у сферах спільних інтересів, якщо вона обере інший шлях – шлях мирної співпраці, який поважає суверенітет і демократичний розвиток сусідніх держав» [там само].

У підсумку якість реалізації американської стратегії мала вимірюватися не лише реформами у країнах-партнерах, а й у здатності швидко та ефективно запобігати ескалації, накладати політичні й економічні витрати на агресора і як наслідок забезпечувати оперативну стійкість альянсу.

Прихід до влади на виразно антагоністичній риторичі стосовно минулої адміністрації Білого Дому та загальний брак послідовних узгоджених повідомлень у різних напрямках державної діяльності на початку президентства Д. Трампа [1, с. 241] потребував концептуалізації стратегії нової адміністрації.

Втім, дискурсивний аналіз **Стратегії національної безпеки 2017 року** демонструє, що у представленій зовнішньополітичній стратегії в підсумку домінують позицію зайняв консервативний підхід: найбільшу присутність в документі демонструють фрейми, які відповідають фреймам СНБ-2015. У документі зафіксована виразна артикуляція російської військової агресії, накладення економічних та політичних витрат на РФ через санкції та дипломатичний тиск, що закладає нормативну основу для стратегічної відповіді на підриг суверенітету України. Чітко виражена негативна оцінка агресії РФ та її наслідків для регіональної та загальноєвропейської безпеки артикулюється у наступних уривках з документу:

«Росія використовує підригні заходи, щоб послабити довіру до зобов'язань Америки перед Європою, підригати трансатлантичну єдність та послабити європейські інституції та уряди» [5, с. 47];

«Своїми вторгненнями до Грузії та України Росія продемонструвала свою готовність порушувати суверенітет держав у регіоні» [там само];

«Росія продовжує залякувати своїх сусідів загрозливою поведінкою, такою як ядерні позиції та передове розгортання наступальних можливостей» [там само];

«Сполучені Штати та Європа працюватимуть разом, щоб протидіяти російській підригній діяльності та агресії» [5, с. 48].

Варто вказати, що у різних місцях документу та у різних контекстах критичне ставлення до дій РФ також артикулюється і у відриг від російсько-української війни. Наприклад, вже у першій частині тексту РФ згадується поруч із КНР як загрози національним інтересам США: «Китай і Росія кидають виклик американській могутності, впливу та інтересам, намагаючись підригати американську безпеку та процвітання. Вони рішуче налаштовані зробити економіку менш вільною та менш справедливою, нарощувати свої збройні сили та контролювати інформацію й дані, щоб придушувати свої суспільства та розширювати свій вплив» [5, с. 2].

Артикульовані загрози з боку відповідних авторитарних режимів в рамках СНБ-2017 тематично уніфікуються до фрейму **гібридних загроз**:

«Китай і Росія розробляють передову зброю та можливості, які можуть загрожувати нашій критично важливій інфраструктурі та нашій архітектурі командування та управління» [5, с. 8];

«Такі актори, як Росія, використовують інформаційні інструменти, намагаючись підригати легітимність демократій» [5, с. 14];

«Китай і Росія хочуть сформувати світ, протилежний цінностям та інтересам США» [5, с. 25].

Як і у СНБ-2015, ключовим способом реакції на безпекові загрози у американській стратегії було визначено активну присутність у регіоні Центрально-Східної Європи і допомогу партнерам

у розширенні їх спроможностей для стримування РФ як регіонального безпекового дестабілізатора через спільні тренування, навчання та інвестиції.

СНБ-2017 формалізує роль НАТО у **міжнародній взаємодії** і трансатлантичній координації з демократичними режимами як операційну основу відповіді на російську агресію:

«На східному фланзі НАТО ми продовжуватимемо посилювати стримування та оборону, а також каталізуватимемо зусилля союзників і партнерів на передовій щодо кращого самозахисту» [5, с. 48];

«Сполучені Штати співпрацюватимуть з урядами, громадянським суспільством та регіональними організаціями, щоб припинити тривалі насильницькі конфлікти. Ми заохочуватимемо реформи (...) сприяти ефективному управлінню, покращуватимемо верховенство права та розвиватимемо інституції, що відповідають вимогам громадян» [5, с. 52].

Водночас, в дискурсі СНБ-2017 захист демократії, прав людини й боротьба з корупцією артикулюються як відповідники національним інтересам держав-партнерів: просування демократії та внутрішні реформи в першу чергу стають не моральним імперативом, а інструментом мобілізації міжнародної підтримки для України, де допомога у розвитку її громадянського суспільства, освітні й культурні обміни розглядаються як складова стратегії забезпечення довгострокової стійкості євроатлантичної спільноти в цілому.

Доцільно окремо зупинитися на похідному від СНБ документі США у сфері національної безпеки – **Національній оборонній стратегії 2018 року** (англ. *National Defense Strategy*) [далі – НОС], яка готується Управлінням міністра оборони США. У практиці МО США НОС прийшла на зміну квартальним Чотирьохрічним оглядам оборони (англ. *Quadrennial Defense Review*): вона окреслює стратегічні цілі та можливі військові загрози, зосереджуючись на питанні реалізації оперативних дій, що відповідають американському стратегічному наративу.

У документі навмисно фіксується визначення РФ і КНР «ревізійністськими силами» [7, с. 2], що «підригають міжнародний порядок зсередини системи, використовуючи її переваги, одночасно порушуючи її принципи та “правила дорожнього руху”» [7, с. 2]. Відтак «Довгострокова стратегічна конкуренція з Китаєм та Росією є головним пріоритетом для Департаменту» [7, с. 4], а серед базових завдань НОС прямо проголошується «підтримка військових переваг Об'єднаних сил, як у світі, так і в ключових регіонах» та «підтримка сприятливого регіонального балансу сил в Індо-Тихоокеанському регіоні, Європі, на Близькому Сході та в Західній півкулі» [7, с. 4].

У логіці документа РФ постає загрозою для США через поєднання готовності порушувати суверенітет демократичних держав із наявністю та розви-

тком власного ядерного потенціалу: «Росія прагне права вето щодо країн на своїй периферії з точки зору їхніх урядових, економічних та дипломатичних рішень, щоб зруйнувати Організацію Північноатлантичного договору та змінити на свою користь безпекові та економічні структури Європи та Близького Сходу. Використання новітніх технологій для дискредитації та підризу демократичних процесів у Грузії, Криму та на сході України викликає достатнє занепокоєння, але в поєднанні з розширенням та модернізацією ядерного арсеналу виклик стає очевидним» [7, с. 2].

Підготовка союзників та колективна оборона в рамках фрейму міжнародної взаємодії розглядаються як первинні засоби протидії російському ревізійному: «Захист союзників від військової агресії та підтримка партнерів від примусу, а також справедливий розподіл відповідальності за спільну оборону» [7, с. 4].

Твердження про те, що нарратив США щодо російсько-української війни, зафіксований в офіційних концептуальних документах, за адміністрації Д. Трампа загалом не зазнав суттєвих зрушень порівняно з періодом Обама, додатково підтверджується дискурсивним аналізом **Національної розвідувальної стратегії 2019 року** (англ. National Intelligence Strategy) [далі – НРС]. Цей спеціалізований публічний стратегічний документ визначає місію, пріоритети та вектори розвитку американської розвідки на найближчі чотири роки. Водночас НРС не є самостійним концептуальним політичним документом і радше відтворює дискурсивну рамку СНБ та цільові орієнтири НОС. Її функція полягає у формуванні керівних принципів для всіх розвідувальних агенцій, конкретизації оперативних пріоритетів, а також у визначенні принципів оцінювання результативності реалізації стратегії.

Оцінювання дій РФ у документі подається в розділі «Стратегічне середовище», де вона:

1) зазначається першою серед ключових традиційних противників США, які «нарошують свій вплив на тлі послаблення післявоєнного міжнародного порядку та домінування західних демократичних ідеалів, дедалі більших ізоляціоністських тенденцій на Заході та зрушень у світовій економіці» [3, с. 4];

2) разом із КНР описується як «противники, які нарошують свою присутність у цій сфері, маючи плани досягти або перевищити паритет у деяких напрямках» та «надалі розвиватимуть повний спектр протисупутникових озброєнь як засіб зниження ефективності військових спроможностей США та загального рівня безпеки» [там само].

Україна в НРС прямо не згадується, однак документ містить низку фреймів, які використовувалися США для оцінки російсько-української війни. Серед них виокремлюються:

1) гібридні загрози з наголосом на потребі захисту інформаційних каналів і критичної інфраструктури [3, с. 5];

2) міжнародна взаємодія через оптимізацію партнерств в напрямі обміну розвідданими, де акцент робиться на взаємному розширенні доступу та поглибленні спільної аналітичної роботи [3, с. 23, с. 29];

3) права громадян із зобов'язанням захищати приватність і посилювати прозорість без втрати ефективності розвідки, що набуває значення у межах внутрішньої легітимації розвідувальної підтримки України з боку США, зокрема у питаннях кібероперацій та інформаційної діяльності [3, с. 24].

Отже, НРС-2019 розширює раніше розглянуті концептуальні документи технічно-інструментальним виміром. Якщо СНБ задають політичні пріоритети та обґрунтовують застосування санкцій, то НРС фокусується на організації розвідувальних процесів, які роблять можливим ефективно використання цих інструментів у трансдоменних конфліктах.

Єдиним публічним стратегічним документом, оприлюдненим адміністрацією Дж. Байдена до початку повномасштабного вторгнення, стали **Тимчасові стратегічні вказівки щодо національної безпеки** (англ. Interim National Security Strategic Guidance) (далі – «Тимчасові вказівки»), опубліковані 1 березня 2021 року. За своїм призначенням це скорочений аналог стандартної СНБ, підготовлений для оперативного донесення базових пріоритетів та загального стратегічного орієнтування відомств у період зміни адміністрації. Документ артикулює вихідні стратегічні цілі та політичні пріоритети, однак свідомо не переходить до практичної деталізації, не містить бюджетної прив'язки та уникає розгорнутих оперативних планів.

Україна в «Тимчасових вказівках» прямо не згадується, проте низка окремих положень дає змогу окреслити стартові позиції нової адміністрації у власній зовнішньополітичній концепції та, зокрема, у сприйнятті РФ як актора глобальної політики. Першою важливою для контексту російсько-української війни тезою є наголос на підтримці демократичних країн, які «стикаються з дедалі більшою кількістю викликів з боку авторитарних режимів» [6, с. 7]. Це вбудовується у ширшу тему ціннісного протистояння США авторитарним державам, серед яких прямо названі КНР та РФ [6, с. 6].

У логіці, близькій до попередніх проаналізованих документів, РФ описується як актор, що «як і раніше, рішуче налаштований посилювати свій глобальний вплив і відігравати руйнівну роль на світовій арені» [6, с. 8]. Водночас документ відтворює спадкову для американських адміністрацій з періоду розпаду СРСР установку на збереження інституцій контролю над озброєннями як елемент системи глобальної безпеки: США декларують необхідність продовження дії Договору СНО з РФ і підкреслюють, що «де це можливо, ми також будемо домагатися нових домовленостей щодо контролю над озброєннями» [6, с. 8].

Мотив підтримки контакту щодо контролю за озброєннями повторюється й далі, коли наголошується: «Ми будемо вести змістовний діалог з Росією та Китаєм щодо низки нових військово-технологічних розробок, які впливають на стратегічну стабільність» [6, с. 9].

Таким чином, у загальній дискурсивній рамці документу 2021 року США позиціонують себе як лідера протистояння коаліції демократичних країн ревізійністської поведінки РФ, водночас підтримуючи інституційні механізми контролю над озброєннями і зберігаючи активні контакти з Москвою щодо стратегічної стабільності. У цій концепції демократичні режими мають спільно захищати орієнтований на право міжнародний порядок і колективно реагувати на загрози, де дипломатія («lead with diplomacy» [6, с. 6]) постає як ключовий практичний інструмент стримування [6, с. 9].

Відповідно, один із центральних акцентів зовнішньополітичної стратегії робиться на необхідності відновлення й посилення мережі демократичних альянсів, які, за оцінкою команди Дж. Байдена, ослабли в період роботи попередньої адміністрації:

1) «Відродимо неперевершену мережу альянсів та партнерств Америки» [6, с. 3];

2) «Коли ми зміцнюємо наші альянси, ми посилюємо нашу силу та здатність запобігати загрозам, перш ніж вони досягнуть наших берегів» [там само];

3) «Альянси повернулися» [6, с. 4].

Водночас, як вказується у спеціальній аналітичній записці Дослідницької служби Конгресу США [2], «Тимчасові вказівки» трансформують стратегічне розуміння національної безпеки у представленій американській концепції: піднесення антидемократичного авторитарного популізму, поруч з пандемією та кліматичними загрозами, подані як системні виклики, що змушують США розширити визначення національної безпеки з відходом від артикуляції чіткої межі між внутрішньою та зовнішньою політикою.

У цій логіці національна безпека вимірюється не лише військовою складовою, але у першу чергу рівнем стійкості американського суспільства та його інституцій. Звідси випливає ключова прив'язка декларованої стратегії до внутрішньополітичного середовища, а також нормативне підсилення тези про дипломатію, як ключовий деескалаційний інструмент реагування на регіональні кризи в нестабільному глобальному політичному середовищі.

У контексті російсько-української війни така нарративна рамка артикулює не деталізований план дій, а загальний принцип організації відповіді на російську агресію: ефективність протидії РФ розглядається як похідна від здатності США консолідувати демократичних союзників та забезпечувати необхідний рівень підтримки обраної стратегії всередині американського суспільства, одночасно забезпечуючи баланс сил, який буде стримувати

противників від домінування в ключових регіонах. На цьому тлі центральними стають відновлення мережі альянсів і партнерств та підтримка «стабільної та відкритої міжнародної системи, що заснована на міцних демократичних альянсах, партнерствах, багатосторонніх інституціях та правилах» [6, с. 9] як політичної умови довгострокового стримування ревізійністських практик.

Ключовою проблемою такого підходу є надмірна широта у визначенні поняття національної безпеки, яка може ускладнювати ефективну оперативну реакцію на регіональні ескалації, що дотично пояснює методологічну подвійність, зафіксовану в «Тимчасових вказівках»: декларування необхідності коаліційного стримування авторитарних держав поєднується із збереженням дипломатичних каналів з відповідними ревізійністськими акторами для забезпечення глобальної стратегічної стабільності [2]. У підсумку, відповідна орієнтація становила основу вихідної дискурсивної рамки нарративу США у контексті повномасштабного російського вторгнення у лютому 2022 року.

Висновки. Дискурсивний аналіз американських концептуальних безпекових документів гібридного періоду російсько-української війни демонструє поєднання загальної інституційної тягlosti з поступовою трансформацією стратегічного нарративу США під впливом тривалої дестабілізаційної політики РФ. Російська агресія пов'язується з підривом принципів міжнародного права та ризиками для європейської безпеки, що забезпечує ціннісно-нормативну легітимацію американської підтримки України, а фрейми демократії, прав людини та стійкості інституцій виконують подвійну функцію мобілізації міжнародної коаліції.

Дослідження дозволяє стверджувати, що стратегічний нарратив США в гібридний період визначався одночасно: 1) стабільною нормативною рамкою захисту суверенітету України та принципів міжнародного права; 2) еволюцією інструментів комплексного стримування, де поєднуються союзницька координація та санкції; 3) підготовкою процедурних і організаційних передумов для масштабування підтримки України в умовах повномасштабної ескалації. Найбільш чітко інструментальний рівень цієї логіки, зокрема через інтеграцію розвідданих, розбудову партнерських мереж і підготовку до реагування на трансдоменні загрози, розкривають документи оборонного та розвідувального планування.

Водночас, порівняльний аналіз продемонстрував, що відмінності між концепціями різних адміністрацій, зокрема і адміністрації Д. Трампа, проявляються радше у пріоритезації загроз і інтенсивності присутності окремих акцентів, ніж у зміні базової оцінки РФ чи принципів підтримки України. У стратегічному дискурсі всіх трьох адміністрацій фіксується уніфікований набір інструментів відповіді, який конкретизується через: 1) санкційно-дипло-

матичний тиск як ключовий спосіб накладення витрат на агресора; 2) посилення оборони союзників і партнерів та розвиток їхніх спроможностей через інституційні, енергетичні та кіберкомпоненти стратегічного стримування.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Вулфф М. Вогонь і лють: всередині Білого дому Трампа / пер. з англ. М. Яковлев, П. Білак. Київ : #книголав, 2018. 480 с.
2. McInnis K. J. The Interim National Security Strategic Guidance (IF11798, Version 1). Congressional Research Service. March 29, 2021. URL: https://www.congress.gov/crs_external_products/IF/PDF/IF11798/IF11798.1.pdf
3. Office of the Director of National Intelligence. The National Intelligence Strategy of the United States of America. 2019. URL: <https://www.intelligence.gov/templates/intelgov-template/custom-sections/the-nis-at-a-glance/nis-2023/pdf/nis-2019.pdf>
4. The White House. National Security Strategy. Washington, DC, February 2015. URL: https://obamawhitehouse.archives.gov/sites/default/files/docs/2015_national_security_strategy_2.pdf
5. The White House. National Security Strategy of the United States of America. Washington, DC, December 2017. URL: <https://trumpwhitehouse.archives.gov/wp-content/uploads/2017/12/NSS-Final-12-18-2017-0905.pdf>
6. The White House. Interim National Security Strategic Guidance. March 2021. URL: <https://bidenwhitehouse.archives.gov/wp-content/uploads/2021/03/NSC-1v2.pdf>
7. U.S. Department of Defense. Summary of the 2018 National Defense Strategy of the United States of America: Sharpening the American Military's Competitive Edge. 2018. URL: <https://media.defense.gov/2020/May/18/2002302061/-1/-1/1/2018-NATIONAL-DEFENSE-STRATEGY-SUMMARY.PDF>

REFERENCES:

1. Wolff M. (2018) *Vohon i liut: Vseredyni Biloho domu Trampa [Fire and fury: Inside the Trump White House]*. Kyiv: #knyholav. (in Ukrainian)
2. McInnis K. J. (2021) *The interim national security strategic guidance*. Washington: Congressional Research Service. Retrieved February 27, 2026, from https://www.congress.gov/crs_external_products/IF/PDF/IF11798/IF11798.1.pdf
3. Office of the Director of National Intelligence (2019) *The national intelligence strategy of the United States of America*, Washington: Office of the Director of National Intelligence. Retrieved February 27, 2026, from <https://www.intelligence.gov/templates/intelgov-template/custom-sections/the-nis-at-a-glance/nis-2023/pdf/nis-2019.pdf>
4. The White House (2015) *National security strategy*, Washington: The White House. Retrieved February 27, 2026, from https://obamawhitehouse.archives.gov/sites/default/files/docs/2015_national_security_strategy_2.pdf
5. The White House (2017) *National security strategy of the United States of America*, Washington: The White House. Retrieved February 27, 2026, from <https://trumpwhitehouse.archives.gov/wp-content/uploads/2017/12/NSS-Final-12-18-2017-0905.pdf>
6. The White House (2021) *Interim national security strategic guidance*, Washington: The White House. Retrieved February 27, 2026, from <https://bidenwhitehouse.archives.gov/wp-content/uploads/2021/03/NSC-1v2.pdf>
7. U.S. Department of Defense (2018) *Summary of the 2018 national defense strategy of the United States of America: Sharpening the American military's competitive edge*, Washington: U.S. Department of Defense. Retrieved February 27, 2026, from <https://media.defense.gov/2020/May/18/2002302061/-1/-1/1/2018-NATIONAL-DEFENSE-STRATEGY-SUMMARY.PDF>

U.S. strategic security documents of the hybrid period of the Russo-Ukrainian war

Velhus Vladyslav Viacheslavovych

Postgraduate Student at the Department
of Global Political Development Studies
Kuras Institute of Political and Ethnic
Studies of the National Academy
of Sciences of Ukraine
Henerala Almazova str., 8, Kyiv, Ukraine
ORCID: 0009-0001-4001-9406

The article offers a discursive analysis of key U.S. security documents from the hybrid phase of the Russo-Ukrainian war (2014–2022). The relevance of the study lies in the need to identify the origins of the American strategic narrative regarding Russia's full-scale aggression against Ukraine, to enhance the effectiveness of analyzing U.S. real policy in the context of the Russo-Ukrainian war. Accordingly, the central object of the research is the U.S. National Security Strategy, which, together with the other documents analyzed, performs not only a formal but also a communicative function by signaling to allies and opponents the American interpretation of the war and the legitimate models of response. The study aims to analyze U.S. strategic documents from 2014 to 2022 to determine their key discursive trends and transformations: 1) identifying the frames through which the Russo-Ukrainian war is described; 2) establishing the discursive logic that legitimizes the U.S. strategic response; 3) comparing emphases in the narratives of different presidential administrations. The methodological framework is based on discourse analysis, frame analysis, and comparative analysis.

The results indicate a combination of institutional continuity and a gradual adaptation of the U.S. strategic narrative to Russia's prolonged aggression during the hybrid period. Regardless of the administration in office, Russian aggression was interpreted as an undermining of Ukraine's sovereignty and international law, and as an act of security destabilization in Europe. This created a value- and norm-based foundation for political and material support for Ukraine and for strengthening allied security. At the same time, amid a protracted war, the framework of hybrid threats intensified, with the theme of great-power competition clearly reflected in the corresponding changes in the logic of long-term strategic confrontation.

Differences between administrations are primarily reflected in the prioritization of threats and rhetorical emphases, whereas the baseline assessment of the Russian Federation and the principles for supporting Ukraine remain stable. At the same time, the initial concept of the Biden administration, which formed the basis for the future U.S. response to Russia's full-scale invasion, emphasizes a model of combining deterrence and diplomacy, alongside a declared need to preserve channels to ensure global strategic stability and arms control.

Key words: Russo-Ukrainian War, U.S. National Security Strategy, political discourse, political narrative, strategic narrative, framing.

Дата першого надходження статті до видання: 20.02.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 23.03.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 27.04.2026